

tra cultura, que es va perdent a les cases (patates emmascarades, trinxat amb rosta, samfaines, posem per cas) i fugint de l'omnipresent amaniada o macarrons?

La restauració econòmica és més una qüestió de costos d'estructura i de personal que no pas del preu dels productes. És un camp que he defugit, no va amb la meua manera de fer.

Que al país del pa amb tomàquet i les coques vinguin a posar botigues d'entrepans de carn picada o pizzas que no s'assemblen en res a les pizzas italianes, i tinguin tant d'èxit, no desespera una mica? Creus que aquesta canalla d'avui, macdonalitzada, pitzacatada i quentaquifraietxi-quenitzada de manera tan immisericable, aprendrà mai de menjar o serà tota la vida una devoradora de pinsos compostos?

Als meus fills, per exemple, no els portis ni a una hamburgueseria ni a una pizzeria. Amb això, vull dir que a la canalla d'avui, tot depèn de com se'ls hagi educat el gust. Si per sopar, a casa seva, els donen un entrepà cada dia, que vols que sàpiguen?

La cosa no quedaria completa si no dones una recepta teva que es pugui fer fàcilment a casa, no creus?

T'explicaré com faig el que jo en dic **l'esqueixada feta d'una altra manera**. Els ingredients són: bacallà del morro, sense espines; tomàquet madur, olives negres, brots de ceba tendra, oli verge, una mica de pebre i una mica de cebollí picat. Per preparar-ho, semicongelarem el bacallà, el tallarem a llenques molt primes, con si fos un *carpaccio*, i el posarem al plat. Per un altre cantó, rallarem el tomàquet i l'emulsionarem amb un bon raig d'oli verge. Traurem els pinyols de les olives i també les emulsionarem amb oli. Escaldarem i pelarem una mica més de tomàquet, el tallarem a quarts, els traurem les llavors i els posarem sobre el bacallà. Després, amb les emulsions d'olives i de tomàquet, farem dos cercles concèntrics a l'entorn del plat. Finalment, hi tirarem pel damunt els brots de ceba tendra i el cebollí. I ja està.

Moltes gràcies per la teua atenció.

Dilluns Una fotocòpia

Pere Cornellas

Hi ha gent que diu que la Lliga espanyola és la més difícil de totes –entres d'altres, el Sr. Van Gaal. No seré pas jo qui els contradigui. En tot cas, hi ha un fet que sí que em sembla indiscutible: és la tendència més marcadament surrealista. Les coses més inversemblants a primera vista se'ns presenten transfigurades en pura lògica: tothom és capaç de tot perquè ningú no està segur de res.

Ja no ens sorprèn el fet que el Rayo Vallecano –que la temporada passada jugava a la Segona Divisió!– sigui el líder de la classificació després d'haver-se jugat ja gairebé una tercera part del campionat. Els he vist jugar i semblen un equip de carrer voluntariós i una mica endreçat. Però és igual, corren molt i, a vegades, ja n'hi ha prou. A la zona alta de la taula classificatòria, també s'hi troba el Zaragoza, i ningú no s'immuta.

A la part de baix, tenim, com ja comença a ser habitual, l'Atlético de Madrid del patètic Sr. Gil i un València instintivament acostumat a perdre, exceptuant els partits que juga contra nosaltres, que és quan, potser també per instint, decideix servir-se, encara que només sigui una vegada, de les immenses facilitats que se li ofereixen.

El Barça va començar la Lliga acceptablement i va jugar, fins i tot, algunes estones de bon futbol. He de dir, a fi de ser franc, que la cosa em trasbalsava una mica, perquè es contradeia amb el que sempre havia postulat. Hi havia, és veritat, fonamentats moments per a l'esperança (la bogeria

de Numancia, l'impagable regal de Sergi i Hesp el dia de l'Alavés...), però, malgrat tot, anàvem tirant força bé. Tanmateix, i potser per evitar-me un seriós problema a l'hora d'escriure aquest article, ens vam posar a to al mes de novembre, com a l'any passat. Derrota a Riazor, ridícul a l'Estadi amb el Màlaga i enèsima ensopegada amb el València: cinquè a la classificació i amb el Madrid, que teníem massa lluny, una mica més a prop.

El dia del València, just abans de començar, vaig comprovar que el Sr. Van Gaal s'havia retrobat a si mateix: anunciava una defensa en línia de tres homes i col·locava Luis Enrique d'extrem esquerre. Èxit assegurat: mentre el jugador asturià deambulava pel camp literalment cap on podia i el Barça exercia un indiscutible domini territorial, el València s'acostava quatre vegades i ens feia tres gols. Si es tracta d'aconseguir rècords, el Sr. Van Gaal és a prop d'assolir-ne un de bastant meritori: dels últims sis partits contra el València, no n'hem guanyat cap, però n'hem perdut cinc. És clar que, amb sort, aquesta temporada potser només haurem de jugar-hi una altra vegada i prou.

Mentre, a Madrid, també deuen estar distrets. No sé quants milers de milions de deute, embolics i aldarulls, un mogudíssim canvi d'entrenador, el Sr. Del Bosque d'apagafocs, el Hierro mig coix, amb uns porters de broma i amb un joc d'una tristesa espaordidora. I el pobre Anelka, el fitxatge estrella –5.700 milions!–, abatut per una lamentable depressió.

Una fotocòpia que fa perdre les ganes d'anar al futbol, que ens fa tendir a l'avorriment i que, per ser del tot completa, hauria d'incloure el tercer títol de Lliga i més desgràcies del Madrid. Una cosa i l'altra, és clar, són perfectament possibles.

El que sembla que va una mica diferent és la Copa d'Europa, pel que es diu el primer objectiu dels barcelonistes aquesta temporada. Ja en parlarem, però, de moment, siguem prudents i donem-nos un petit marge.